

גבתי מלכים

גנזים ציצים ופרחים על פרשיות השבוע משולחנם ומשנתם של רבותינו חכמי תימן זיע"א

ראש השנה, עשי"ת ויום הכיפורים גליון ה'

תובנות בפרשה

במשנת הגאון רבינו עזריה בסיס זצ"ל

לפני ה' תטהרו

מורי ורבותי. כאשר אנחנו מתכוננים ליום הכיפורים, אנחנו צריכים במיוחד בעשרת ימי תשובה, להוסיף הרבה במעשים טובים. מרן השולחן ערוך כותב בפירוש, שיש להדר בימים האלה לא לאכול פת גוי, למרות שבכל השנה (בנסיבות ההם) לא הקפידו על כך, אבל בימים האלה יש להחמיר בזה בתוספת טהרה, כי הימים האלה מסוגלים יותר. ומה הרעיון בזה, מכיון שיש בזה תוספת קדושה, תוספת של מצוות, תוספת של מעשים טובים שיכריעו את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות.

אחד הדברים שמעכבים את התשובה ביום הכיפורים, כפי שכתוב בגמרא, רבי אלעזר בן עזריה אומר "לפני ה' תטהרו". עבירות שבין אדם לחברו, אין יום הכיפורים מכפר עד שירצה את חברו. עבירות שבין אדם למקום, יום הכיפורים מכפר, שנאמר "לפני ה' תטהרו". אך עבירות שבין אדם לחברו, אין יום הכיפורים מכפר עד שירצה את חברו.

אומר הרב שני לוחות הברית, ישנו רמז שנרמז בהלכות שופר, זה השופר החלול, רמז הוא לבעל התשובה. ישנה הלכה, שאם ציפהו זהב, אם הוא ציפה את השופר זהב מבפנים, זה חציצה, כיון שהקול לא יוצא דרך השופר, וזה פסול. אבל אם לא ציפה אותו מבפנים אלא מבחוץ, במקום הנחת פה, פסול, שלא במקום הנחת פה, כשר. קול במקום הנחת פה - הדבר תלוי, אם נשתנה שולו מלמטה שיהיה - פסול. אם לא נשתנה קולו - כשר.

אומר השני לוחות הברית, דבר זה הוא רמז על בין אדם לחברו, יש שהיו חברים, ידידים, שכשהיו נפגשים היו אומרים באהבה וחיבה "שלום", מדברים בידידות, בהוקרה. אך הנה קרה מקרה בין שניהם - בין ראובן ושמעון, ראובן הזיק לשמעון, והלכו שניהם לבית הדין, בית הדין חייב את ראובן, וראובן שילם כמה מאות או אלפים כדון וכהלכה. אך מאותו הזמן הם אינם בידידות, למרות שהיו ידידים קודם, אבל התשלום, הזהב, זה נהיה במקום הנחת פה. כלומר, כבר אין דיבור בינו לבין חברו, על ידי ביצוע הדין.

הנה דבר זה הוא חיסרון בתשובה, אם הוא לא מדבר עם חברו כמו שהיה. ויש אחר, שאמנם הוא שילם את מה שחייבו אותו בית דין, והוא גם מדבר עם חברו, אבל לא באותו אהבה, לא באותו טון שהיה כאשר

היו ידידים. זה מה שאומר הרמב"ם, "אם ציפהו שלא במקום הנחת פה", כלומר, הנחת פה, עוד מדברים "שלום עליכם" והכל, אבל לא באותו הטון, השתנה קולו מכמות שהיה, כשהיו ידידים היה בקול רם, אבל כעת זה נאמר כלאחר יד, לצאת ידי חובה. נמצא, שדברים אלו מראים לנו את העניין הזה של בין אדם לחברו, שאדם צריך לפייס את חברו, וזהו הזמן, בערב ראש השנה.

כותב החיי אדם דבר מעניין, "אם אדם לא נמצא - אם החבר שלו שהוא פגע בו נמצא כעת בחוץ לארץ, ואין הוא יכול לבקש ממנו מחילה, והלא זה מעכב את התשובה, מביא החיי אדם עצה שכל אחד ואחד יאמר את זה, שהוא מוחל לכל מי שפגע בו, וגם יתפלל שגם אלה שאני פגעתי בהם, יתן ה' בלבם למחול לי. וכל אחד יאמר את זה, וממילא כאשר הוא לא נמצא באותו מקום והוא לא יכול להגיע אליו, זה מועיל. כאשר אדם מוחל לחברו הוא מבקש שימחלו לו, שכל אחד אומר את זה, ממילא "כל בניך לימודי ה'".

אני מאחל לכל הקהל הקדוש הזה, שיוסיפו כהנה וכהנה, "יוסף ה' עליכם ככם אלף פעמים", ירבו הלומדים ב"ה, לא אלמן ישראל, אני רואה הרבה אברכים ב"ה שוקדים על לימוד התורה, מחברים חיבורים, מחברים ביאורים, אשריהם ואשרי חלקם. להוסיף, זה הזמן של ההתעלות, ברגע שבמים האלה כל אחד ואחד מחליט ללמוד יותר, ולא רק הימים האלה, הימים האלה נועדו רק בשביל שיהיה כאילו התחלה באופן שימשיכו במשך כל השנה לשקוד על הלימוד, ללמוד בלי הפסק. זה הגדלות, שהאדם גדל בתורה, אם הוא לומד בלי הפסק. כאשר הוא מפסיק בלימוד, בשיחה בטלה או בדברים בטלים, זה מפריע בלימוד. הגדלות שהאדם גדל בתורה זה כאשר הוא בלי דיבורים, לא מפסיק בלימוד, לא מתנמנם בלימוד, כל מי שמתנמנם, הגמרא אומרת "תורתו נעשית קרעים קרעים".

אם נלך בהלטה כזאת, זה בודאי יוסיף הרבה לזכויות של האדם עצמו ולזכויות של כלל ישראל. בעזרת ה' נזכה כולנו לכתובה וחימה טובה, לגמר חתימה טובה, ונזכה לגאולה שלימה במהרה בימינו אמן ואמן.

(קובץ שיחות ומאמרים אלול וימים נוראים)

חדש במאורות

בית ההוראה העולמי לקהילות קודש תימן בראשות מרנן ורבנן שליט"א

לקראת יום הכיפורים וחג הסוכות הבעל"ט, נערכים בהנהלת קו ההלכה העולמי לקהילות קודש תימן לקראת תגבור מערך בתי ההוראה, מענה הלכה ומנהג עשרים וארבע שעות ביממה על ידי עשרות רבות של רבני בית ההוראה מכל רחבי הארץ, אשר יעמדו הכן למאות הפונים בכל שעות היממה, להשיב דבר ה' זו הלכה.

שאלות ותשובות

משולחנם של רבני בית ההוראה שליט"א

בדין אמירת סליחות קודם חצות הלילה
מאת הגאון רבי איתמר הלוי מחפוד שליט"א
דומ"ץ חוקת משפט וראש כולל תפילה למשה אשדוד

שאלה: לגבי אמירת י"ג מדות של רחמים בחצות לילה, האם צריך להקפיד לומר את הי"ג מדות בדיוק בחצות לילה, או שאפשר להקדים מעט קודם חצות לילה.

תשובה: אין לומר קודם חצות אפילו מעט, ולדברי המקוב"ל לים הוא חמור ביותר. עיין במגן אברהם סימן תקס"ה ס"ק ה', וברכי יוסף ס"ק ב', וכף החיים שם.

בדין ברכות התורה קודם אמירת הסליחות

שאלה: באופן שמשכימים קום לומר הסליחות באשמורת הבוקר קודם תפילת ותיקין, האם למנהגינו חייבים לברך את כל ברכות התורה לפני אמירת הסליחות או לא. וכן יש לשאול, האם יש עניין להקדים את ברכות השחר לאמירת הסליחות או לתפילה.

תשובה: הרי מרן השו"ע סימן מ"ז סעיף ט' הביא בסתם, שלא יקרא פסוקים קודם ברכת התורה גם אם אומרם דרך תחנונים ותפילה, ויש אומרים שאין לחוש, ונכון לחוש לסברא ראשונה. והרמ"א הוסיף דהמנהג כסברא אחרונה, "שהרי בימי הסליחות מתפללים כל הסליחות ואחר כך מב" רכין על התורה עם סדר שאר הברכות". אכן כבר בתשובות פאר הדור לרבינו הרמב"ם סימן ק"ד אסר. וכן רבינו הש" תילי זיתים שם השמיט הגהת הרמ"א דמנהגינו כדעת מרן בסתם דאסור, וכמ"ש בשתילי זיתים שם ס"ק י"ח.

אך מנהג הבלדי שלא להקפיד בדבר, וכן משמע מסידור עץ חיים שהביא ריבון העולמים קודם ברכות התורה, והא יש שם פסוקים ותחנונים. ועיין מה שכתב בפסקי מהרי"ץ ח"א עמ' צ"ז.

(המשך בעמוד 2)

פתגמי אורייתא

ציצים ופרחים במשנת רבותינו זיע"א

(המשך מעמוד 1)

בדין אמירת סליחות דרך הרדיו או הלוויין כאמירה בציבור

מאת הגאון רבי ארז רמתי שליט"א

רב ומו"ץ בעיר ראש העין

שאלה: האם אמירת סליחות דרך הרדיו או הלוויין נחשבת כאמירת סליחות בציבור, או שעדיף לומר בציבור ממש בבית הכנסת הסמוכה לביתו ולא בדרכים אלו. והאם מותרים לענות דרך זה אמן של הקדיש, וכן י"ג מדות של רחמים וכדו'. והאם יש בזה מעלה של ברוב עם הדרת מלך.

תשובה: בשמיעת הסליחות דרך הרדיו אין נחשב הדבר כאמירתם בציבור, ואולי יש בו מעלה שמתפלל בשעה שהציבור מתפללים. ובודאי שעדיף לומר הסליחות בבית הכנסת, ובפרט שבזה ישנה מעלה של מקום תפילה שמועיל לקבלתה. ולענין עניית דברים שבקדושה דבעו עשרה, ישנן דעות באחרונים בדבר אם מותר לענות באופן שהוא שומע מהרדיו וכיו"ב בשידור ישיר. ולא עוד, אלא אפילו כשהוא נמצא באולם גדול ומשתמשים באמצעי הגברה, דעת הרבה מהאחרונים שאינו יכול לענות כיון שקול זה אינו קול אדם אלא חשמל בעלמא. והני מילי בדברים שהוא מחוייב בהם, אבל בדברים שאינו מחוייב בהם יכול לענות כל שהוא באותו המקום, אבל אם הוא במקום אחר אפילו בכה"ג אין לו לענות. וכבר הארכנו בזה בספרנו בית תפילתי ח"א עמ' קנ"ג, יעו"ש.

בדין אכילה וטעימה קודם עלות השחר ואמירת הסליחות

שאלה: האם ראוי להמשיכים קום לאמירת הסליחות קודם עלות השחר, לאכול מעט עוגות ודברי מאפה כדי להתעורר לבו יותר ועל מנת שיהיה לו ערנות יותר בשעת אמירת הסליחות, או שיש להימנע מזה.

תשובה: מן הדין אין חל האיסור לאכול קודם התפילה אלא משעלה עמוד השחר בלבד, וכמ"ש הרמב"ם (פ"ו מתפילה ה"ד), ובשו"ע (סימן פ"ט סעיף ג'). אלא שלפי המקובלים כל שישן שינת קבע אסור לאכול אף קודם לכן. ומנהגינו כעיקר הלכה ואין להחיד מירד כחכמי המקובלים, וכשהיו משכמים בכל שבת ללמוד היו טועמים אף קודם התפילה. אלא שכל זה כשמשימים ואומרים הסליחות קודם עלות השחר, אבל המאחרים לאמרם אחר כך, הרי הם אסורים לאכול עד שיתפללו.

אמנם מי שקשה עליו להתפלל בלא שיטעם מעט תחילה, כבר כתב הרמב"ם (פ"ה מתפילה ה"ב) שהרעב והצמא בכלל חולים, אם יש בו יכולת לכוון דעתו יתפלל ואם לאו אל יתפלל עד שיאכל וישתה. וכן פסק השולחן ערוך (שם סעיף ד'). אלא שיש הבדל ביניהם, דלדעת הרמב"ם משמע שכיון שקשה עליו הכוונה מחוייב לאכול כדי שתתישב דעתו תחילה, ואילו השו"ע כתב אם ירצה וכו'. וכבר הארכנו גם בזה בספרנו הנ"ל (שם עמ' מ"א).

בדין תקיעת שופר בחזרת הש"ץ

שאלה: האם צריך להקפיד בכל הלכות של תקיעת שופר, גם בתקיעות שופר בחזרת הש"ץ מוסף של ראש השנה? **תשובה:** לכתחילה בודאי שיש להקפיד לתקוע כל התקיעות כהוגן, ובפרט אליבא דמ"ד דתקיעות דמעומד הן העיקר שהן מדאורייתא. אלא שאם טעה בהן התקוע כשהם באמצע התפילה לא יתקנו אותן עד אחר התפילה, שיחזור הסימן שטעה בו. אמנם מנהג הבלדי כמ"ש הרמב"ם, ואין תוקעין אלא עשר קולות בלבד כיון שכבר יצאו ידי חובתם בתקיעות דמיושב.

ניתן לשלוח שאלות לרבנים בכתובת מייל: sm08830222@gmail.com

מזרח ולבקיעת חלוני רקיע השמים העליונים, להזהיר במרומי זוהרם והוד הדרם ונוגה יקדם לאור שבת, תפארת קדושתו הנאדרת של יום שבת קדש, אשר הוא סוד חמדת הימים דששת ימי המעשה, אשר המלך הקדוש רצה בחכמתו הנפלאה, להפריש ארבע ועשרים שעות מכל ששת ימי המעשה, ולהיות השבת מתנה יקרה גנוזה בהיכלי אוצרו ובית גניזו המפואר, המלא אור זוהר נוגה וטוהר למען הנחילה לישראל.

(ערוגות הבושם)

וַיִּלֶךְ מֹשֶׁה וַיְדַבֵּר אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה (ל"א, א')
בפסוק זה ישנו רמז כיצד יתנהג הרב עם בני עדתו, וכפי שביאר הגאון רבינו יחיאל הכהן זצ"ל, שכן פעמים שעל הרב לנהוג נשיאותו ברמה, ופעמים שעליו לנהוג בענווה ושפלות. וזהו "וילך משה", שכבר מובא בספרי הסוד, כי אין לך כל חכם ומנהיג בישראל, שאין בו ניצוץ מני שמת משה רבינו ע"ה מנהיג ישראל, ולזה אמרו בגמרא בכמה מקומות "משה שפיר קאמרת". ומה שאמר וילך משה, לשון 'וילך', מורה על חלישות ונמיכות רוח, כמו שנאמר "וילכו בלא כח" (איכה א', ו'), ובא ללמדנו, שבכל העניינים הנוגעים ליחסי של הרב עם בני קהילתו, על הרב לנהוג בענווה ושפלות, ולא יגביה רוחו עליהם, וילמד ממשה רבינו אדון הנביאים מנהיג כלל ישראל, שהעידה עליו התורה "והאיש משה ענו מאוד מכל האדם" וגו'. אמנם כל זה בעניינים הנוגעים לעצמו, אבל בעניינים הנוגעים לכבוד שמים, יש בהם כבוד הש"ת וכבוד תורתו, יאזור הרב חיל ויוכיח את בני עדתו באומץ ובחוזק עד שיחזירם למוטב. וזהו מה שסיים הפסוק: "וידבר את הדברים האלה", לשון דיבור קשה, "אל כל ישראל", ולא יחניף לשום אדם בין קטן בין גדול בין רחוק בין קרוב, עד שיחזירם למוטב וחפץ ה' בידו יצלח וזכות הרבים תלוי בו.

(חיי שלום)

פדיון כפרות
נותנים למרכז העולמי 'המאורות' למורשת יהדות תימן
ונעשים שותפים בהפצת תורה וזיכוי הרבים

לק"י
בשורה טובה לדורשי ה'
הופיע ויצא לאור
קובץ שיחות ומאמרים
בענייני אלול וימים נוראים

אך אני הייתי צעיר מול אדם מבוגר, ומדבורו חששתי לנפץ שי אם אוכיחו. וכך ישבתי בדומיה במשך כל זמן הנסיעה, ורוחי נסערה בקרבי.

והנה למחרת, ישבתי יחד עם רבינו בלשכת הרבנות בבני ברק, ואני רואה את אותו נהג מופיע בלשכת רבינו, לבקש 'קמחא דפסחא'. לא האמנתי למראה עיני. רבינו הוציא לו צ'ק של אלף שקל - "בבקשה" - אמר לו רבינו, ונפטר הימנו בברכת חג שמח.

לאחר שהלה יצא, אמרתי לרבינו: "אני יכול לשאול שאלה?" - "כן!" - השיב.

"הרב יודע שהאדם הזה מדבר עליך מאחורי הגב?" - "רק אתמול נסעתי עמו ושמעתי כיצד מדבר על הרב".

תשובה מרטיטה כל לב, השיבני רבינו: "הוא כבר שתיים עשרה שנים בא אלי בבקשת עזרה, ואני נתן לו אלף שקל לפני כל חג. גם אם יבוא עוד שתיים עשרה שנים, אני אמי שיק לתת לו כסף. זה שהוא מדבר עלי זה עניין שלו, אך אני את שלי אעשה".

סיים רבינו ואמר: "וכי בגלל שהוא מדבר עלי, אמנע עצמי ממצוות!"

לשבור את המדות שלי

בהזדמנות אחת לקחתי את רבינו לערוך חופה וקידושין. מיד כשרבינו ירד מרכבי, אני מבחין כי אדם שהיה בתוך הקהל התחיל דוחף בכדי להגיע אל רבינו לקבל ברכה לבנו. אני עמדותי מן הצד, ותמהתי לעצמי: "דרך ארץ מניין?".

לאחר שהלך, שאלתי את רבינו: "מה טיבו של איש זה?".

אספר לך סיפור - השיב לי רבינו: "האיש הזה רדף אותי, על אף שלא עשיתי לו כלום, ועם כל זאת סידרתי לו עבודה המכניסה לו עשרת אלפים שקל בחודש, ועכשיו הוא בא לקבל ברכות...".

"לכזה בן אדם רבינו עזר?" - שאלתי. "כן! לשבור את המדות שלי" - השיב רבינו.

כי לעזור לקרוב משפחה או לחבר, אין זה חכמה, החכמה והמעלה הגדולה ביותר בנתינת הצדקה והסיוע היא אינה אלא לתת לאדם שאתה סובל ממנו.

עד כאן מעט מזעיר קווים קצרים לדמותו רבת האנפין, נלמד מדרכיו ונלך לאורו עד ביאת גואל בב"א. זכותו תע' מוד לנו לעד.

(עיקרי הדברים נערכו מתוך רשימות תלמידו ומקורבו, הרה"ג רבי יונתן אדמוני שליט"א)

לאחר שלוש וחצי שנים מפטירתו, העלו את ארונו לארץ הקודש. בידי נמצא מכתב מאת החברא קדישא שבירושלם - מתאריך ח"י כסלו ה'תשע"ו, ובו כתוב: "קיבלנו את הנפטר בארון מחוץ לארץ, הנפטר היה שלם מבחינת השלד

- השלד לא התפרק ממקומו"...

אז שאלתי בחיך את רבינו: "אולי שכבוד הרב יכתוב לי גם כן מכתב?". והוא בחיכו המיוחד השיבני: "אם אשב בבית דין של מעלה, אכניס את כולם לגן עדן..."

השיעור כקמיע לרפואה

רבינו היה אומר: "כל מי שיבא לשיעורו הקבוע בימי ראשון, יהיה לו זה כקמיע לרפואה שלא ינוק מכל מחלה". וכך הוזה. אדם אחד, שחלה קשה מאד ל"ע, והרופאים קצבו לו מספר חודשים בודדים, לאור חומרת מחלתו.

אך כאשר באו אל רבינו וצ"ל, אמר להם: "תודיעו לו שיי בוא לשיעור הקבוע ביום ראשון". ואכן, החולה החל להגיע לשיעור, והיה אומר לו רבינו בכל עת: "זה יהיה לך לרפואה". וב"ה שוכה לחיות עוד תשע שנים. ויהי זה לנס ופלא. (מפי בנו הרה"ג רבי עמרם שליט"א).

התפלל על צרות אחרים

כמה כאב רבינו את כאבם של הזולת, והעתיר בעדם. במי שרד הרבנות בבני ברק, היה לו מגירה עם מאות פתקים של אנשים שביקשו ממנו שיעתיר עליהם בתפילה, כל אחד והבעיה או המצוקה או העזרה שאליה הוא נצרך ובכל תחום. וכך כל יום היה קורא מזמורי תהלים ומתפלל על החולים ועל הצריכים ישועה, ורק לאחר מכן היה מתחיל את סדר יומו ברבנות.

גם עז יכול להיות רב

בהזדמנות אחת ראה רבינו, תיש עם זקן גדול יוצא מן הכלל, לקח רבינו כובע וחבש עליו זקט וציי לם. לאחר מכן שפיתח רבינו את התמונה, כתב על התמונה באותיות שחורות: "גם עז יכול להיות רב". תמונה זו הייתה תלויה לרבינו על הקיר, מחוץ לחדר שינה שלו. כאשר היו באים אליו אנשים לבקר אותו, היה מראה להם: "ראיתם, גם עז יכול להיות רב". כשכוונתו לומר: "אל תתפעל מחיצוניות, הא לך עז עם זקן". תעמיק ותפנים עמוק את התורה ומצוותיה.

עוד שתיים עשרה שנים אתבזה, ואמשיך לתת לו כסף

כמה ימים לפני פסח ה'תשס"ב נסעתי עם חבר במר נית, והנה לפתע אני שומע שהנהג מתחיל לדבר על רבינו וצ"ל, הייתי המום ולא יכולתי לסבול זאת כלל,

ש.ות. ורבינו השיב: "יש לנסות לדחות כמה שיותר, ואם היא תלד עכשיו אל דאגה, הם יהיו בסדר". ואכן האשה החזיקה מעמד עוד שש שבועות, כאשר נולדו בשעה טובה ומוצלחת תאומים, יפי תואר ובריאים.

ארבע שנים לאחר מכן, באו בני הזוג לארץ הקודש עם ילדיהם לבקר את רבינו, כשנכנסו אל רבינו אמר הבעל: "אלו התאומים שהרב בירך אותנו". ענה לו רבינו: "אלו לא רק תאומים, אלא הנכדים שלי!".

יהיה נהוג רבינו לומר, בכדי שברכה תחול על המתברך, נדרשים שלשה תנאים: א. המקבל כלי קיבול. ב. המברך ראוי. ג. עת רצון.

בית דין של מעלה

מעשה נורא אליו הייתי זכיתי להיות עד - מספר מקורבו של רבינו: רב מארה"ב צדיק בשם - צ.ק. אשר מסר את נפשו, להציל נפשות רבות מסכנת טמיעה וחיים, ואף פתח תלמודי תורה לתינוקות של בית רבן, וביתו היה פתוח לרווחה בעיקר לתלמידי חכמים. זכה לקבל לפני שנים רבות, מכתב חיזוק מרבינו על כל פעולותיו. הלה כאשר ראה את המכתב, ביקש מבניו שיקברו אותו עם המכתב שכתב לו רבינו, באומרו: "כל צר או משטין או פגע רע שיבוא לי אחר פטירתי, הרי אראה להם את המכתב הזה, ובטוחני כי כל השערים יפתחו לו".

עברו יותר מעשרים שנה, ואותו רב צדיק נפטר בניו יורק שבארה"ב במוצאי פסח ה'תשע"ב. מיד החלו בניו בחיפוש שים אחר אותו מכתב, אך נלאו למוצאו. צערם גדל מאד

כי לא מצאו המכתב מאת רבינו, כאשר צוואת אביהם היא לקבור אותו עם מכתבו של רבינו לא נתנה להם מרגוע. בצר להם התקשרו דרכי בניו אל רבינו, ושחו לו כל המעי שה, וביקשו אם יוכל לשלוח להם העתק של המכתב. ענה להם רבינו: אני אינני שומר אצלי מכתבים, אך אוכל לכתוב מכתב שני ממה שחרוט בזכרוני. ואכן רבינו כתב את המכתב, ושלח דרכי את המכתב אל ארה"ב, ומסרתיו למשפחה. (בנו שיבדל לחיים ארוכים השאיר אצלי העתק ממנו).

כמה גדלה השמחה בראותם את המכתב, ואכן בניו קברו אותו עם המכתב כפי צוואתו.

כיומיים לאחר פטירתו בא אל בנו הרב א. בחלום, ואמר לו: "אני כבר במקום שלי אל תדאג, אתה לא צריך לעשות שום דבר להעלות נשמת".

בנו התקשר לרבינו וסיפר לו את סיפור החלום. אמר לו רבינו: "זהו חלום אמיתי, ואף על פי כן תמשיך לעשות ולהתפלל עבורו, זה לא פוטר אותך".

בפרוש השנה הבאה עלינו לטובה
הננו שולחים בזה את ברכותינו
לכל ידידינו היקרים והנעלים
תומכי מוסדותינו הקדו'
המסייעים לנו רבות בהפצת תורתם
ומורשתם של רבותינו חכמי תימן זיע"א

תחיבה וחתימה טובה!

ברכת התורה
 הרב יהורם יפת
 הנהלת המוסדות
 ראשי ואברכי הכוללים
 ומשתתפי השיעורים
 די בכל אתר ואתר

גם אתם יכולים להיות שותפים לזיכוי הרבים!

ותהיו שותפים בהפצת עלון השבת של יהדות תימן בתרומה של כ-100 ש"ח - הינך שותף בהפצת העלון בארץ ובתפוצות